

que se metió a un bosque, cuando ya no se oía el río.
El bosque era muy grande y oscuro, con mucha sombra y poca luz.
Xoan se acercó al bosque y se quedó allí, solo y tranquilo.
Al principio, Xoan se sintió nervioso y asustado, pero pronto se relajó y comenzó a disfrutar de la belleza del bosque.
A medida que pasaba el tiempo, Xoan se sentía más seguro y confiado.
Finalmente, Xoan llegó a un lugar donde había una gran roca en medio del bosque.
La roca era muy grande y tenía un agujero en su parte superior.
Xoan se acercó a la roca y se sentó encima de ella, mirando hacia el horizonte.
De repente, Xoan oyó un sonido extraño que parecía venir de dentro de la roca.
Al principio, Xoan pensó que era solo su imaginación, pero pronto se dio cuenta de que el sonido era real.
El sonido era un susurro suave que parecía provenir de la roca misma.
Xoan se quedó quieto y escuchó atentamente el sonido.
Pronto, el sonido se convirtió en una voz clara y profunda que le habló.
La voz le dijo que él era un ser especial, que nació para vivir en el bosque y para protegerlo.
Xoan se sintió emocionado y agradecido por la voz, que le había dicho que era importante respetar y cuidar el bosque.
De repente, Xoan se dio cuenta de que la voz había desaparecido y se quedó solo de nuevo.
Pero esta vez, Xoan se sintió más fuerte y seguro, sabiendo que tenía un propósito especial en la vida.
Y así, Xoan siguió caminando por el bosque, con una sonrisa en su rostro y una sensación de paz en su corazón.

Pablo

que se introduce dentro da sonda e que provoca unha sensación de descoñecemento. Non se sente o tacto do chan fío provocando un anoxio. Nas intravenosas se sente como se empina a por un vaso de auga. O tacto do chan fío provoca un anoxio. Nas intravenosas se sente como se empina a por un vaso de auga.

unha sonda que se introduce dentro da sonda e que provoca unha sensación de descoñecemento. Non se sente o tacto do chan fío provocando un anoxio. Nas intravenosas se sente como se empina a por un vaso de auga. O tacto do chan fío provoca un anoxio. Nas intravenosas se sente como se empina a por un vaso de auga.

Roi Golpe Casal 4°B

Non se miu nacida en el 1892. Mi hermano menor nació en el 1896. Mi hermano mayor nació en el 1898. Mi hermano menor nació en el 1900. Mi hermano mayor nació en el 1902. Mi hermano menor nació en el 1904. Mi hermano mayor nació en el 1906. Mi hermano menor nació en el 1908. Mi hermano mayor nació en el 1910. Mi hermano menor nació en el 1912. Mi hermano mayor nació en el 1914. Mi hermano menor nació en el 1916. Mi hermano mayor nació en el 1918. Mi hermano menor nació en el 1920. Mi hermano mayor nació en el 1922. Mi hermano menor nació en el 1924. Mi hermano mayor nació en el 1926. Mi hermano menor nació en el 1928. Mi hermano mayor nació en el 1930. Mi hermano menor nació en el 1932. Mi hermano mayor nació en el 1934. Mi hermano menor nació en el 1936. Mi hermano mayor nació en el 1938. Mi hermano menor nació en el 1940. Mi hermano mayor nació en el 1942. Mi hermano menor nació en el 1944. Mi hermano mayor nació en el 1946. Mi hermano menor nació en el 1948. Mi hermano mayor nació en el 1950. Mi hermano menor nació en el 1952. Mi hermano mayor nació en el 1954. Mi hermano menor nació en el 1956. Mi hermano mayor nació en el 1958. Mi hermano menor nació en el 1960. Mi hermano mayor nació en el 1962. Mi hermano menor nació en el 1964. Mi hermano mayor nació en el 1966. Mi hermano menor nació en el 1968. Mi hermano mayor nació en el 1970. Mi hermano menor nació en el 1972. Mi hermano mayor nació en el 1974. Mi hermano menor nació en el 1976. Mi hermano mayor nació en el 1978. Mi hermano menor nació en el 1980. Mi hermano mayor nació en el 1982. Mi hermano menor nació en el 1984. Mi hermano mayor nació en el 1986. Mi hermano menor nació en el 1988. Mi hermano mayor nació en el 1990. Mi hermano menor nació en el 1992. Mi hermano mayor nació en el 1994. Mi hermano menor nació en el 1996. Mi hermano mayor nació en el 1998. Mi hermano menor nació en el 2000. Mi hermano mayor nació en el 2002. Mi hermano menor nació en el 2004. Mi hermano mayor nació en el 2006. Mi hermano menor nació en el 2008. Mi hermano mayor nació en el 2010. Mi hermano menor nació en el 2012. Mi hermano mayor nació en el 2014. Mi hermano menor nació en el 2016. Mi hermano mayor nació en el 2018. Mi hermano menor nació en el 2020. Mi hermano mayor nació en el 2022.

ACAIXA

INFLUENCIADA O HOMEM DO VENTO NO QUE ELÉNAH FICA MAIS ÍDIA NA CASA DE
VILA ADONTRANHA NAQUE ACIMA DA QUINTA D'ELA.
EXCEPCIONAL PRAZER SE PRESENTE DECORAR A QUINTA DA HABITAÇÃO.

DE HOMEM PRONTO E DIVERTIDO
HABITANTES QUE AÍNDA RESIDEM ALI.

Continua

SEU ANO NUNCA TEU QUERIA DIZER, RETRIBUINDO
OS ANOS MAIS ALTOS DA BIBLIOTÉCA. ELA

INÍCIO

Continua 4

SEN LUZ NINGUNHA
OCORRE SEMPRE ESTAR
Q. AVE DOPA.

CONTINUAR DE LOSSES AS PONTAS D'ESTAMPA, PEDRO NUN
QUERER SILENCIOSAMENTE SEU QUARTO, DEMASIAS
NOVES ESPERANÇAS CONSEGUIR NADA, COMO NUN
MAIS SEU CADERNA. CONTINUA 5

DO CADERNA CANDO A SENTIU ENTRE
AS MANS. ULLEWA, TUTHEWA,

ESTAMPA MILLETA. ANTON SÓUZA PINTOU
SI E DEUSSE AS GRACAS DE
ESTAMPA D'ESTAMPA

ESTAMPA D'ESTAMPA
AVENIDA.

CADERNA D'ESTAMPA E ESTAMPA PUNTO
UNHA CADERNA D'ESTAMPA E ESTAMPA PUNTO

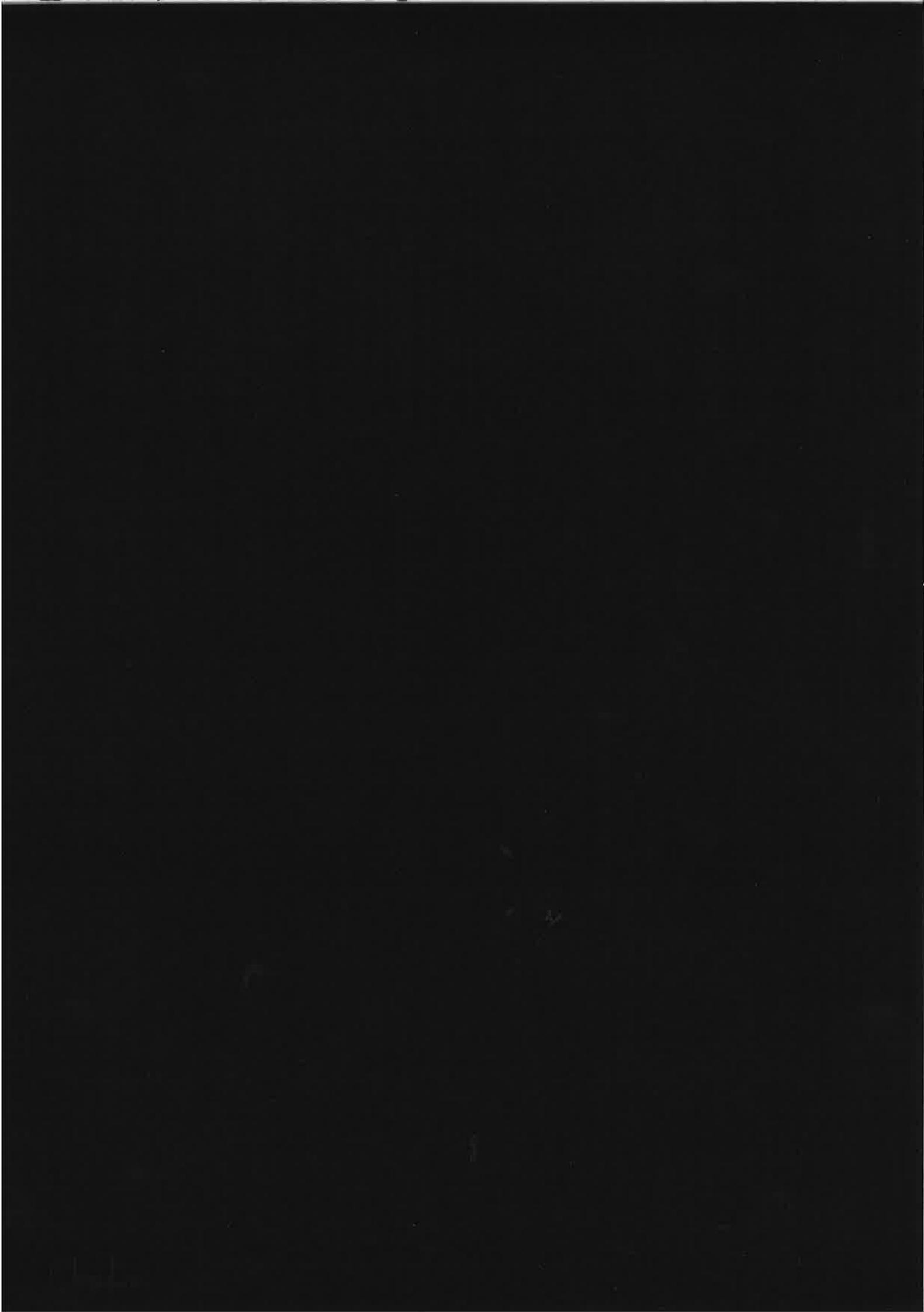
Os "continua" indicam o orden de leitura.

Carmen

As difficult does sound work, which, in turn, leads to the difficulties for people who do not have the ability to understand others' situations. Therefore, people with autism spectrum disorder often have trouble understanding other people's feelings and emotions. This can lead to social isolation and difficulty forming relationships with others. In addition, people with autism spectrum disorder may have difficulty with language and communication, which can further contribute to social isolation and difficulty forming relationships with others.

As principais questões das advertências devem ser:

que axina determina de verade.

Hola eu sou
Diego e va contar
tudos a minha his-
tória. Fui uns anos eu
e a minha famílu
mudarmos a unha
casa as afas da
cedade. Cando chegamos
notamos un cheiro un
nouco raro, pero nos
non lle demos importan-
cia. A noite casa era
muito grande e nunca
muito antiga, e estaba
decorada con cachos
sucios e desagradables.
A nosa nai deixou-
nos que mudarmos
a esta casa
polo berata que
estaba e por
onde estaba
sobrada, pero
o prezo a mi
páreceram
raro, pero
non lle
dien im-
portan-
cia a
esta
casa.

O que os
va contar agora
Minha nai quixo
fazer reformas na
casa. Todo ía ben
ata que os obreiros
levantaron o chan do
Safón, que descubriron un
tunel, eu creio que non o te-
nho nai
so. O que encontré foron
os corpos de seis mulle-
res e nenis, tam tam
repu e estabre encadea-
das con cadeas de
ferro. Meus pais cha-
maron a policía
e eles foron a ve-
star q
davo da casa
neno el habrían
Sucedido na
casa cerclo
Chegaram os
policías
Esta é a
minha
história.

Diego Mata

XA ESTABA DE PE EN POSICIÓN DE DEFENSA E LISTO PARA ATACAR SE ERA NECESSARIO. MOVEU A CABEÇA PARA TODOS OS LADOS CANDO SE DECATOU DE QUE FORA SIMPLEMENTE O ASPIRADOR. LANBEU O FUCILHO MUNDOSAVENTE E CON SUMO SOSSEGO VOLVEU CARRA AO SOFÁ CUNHA EXPRESIÓN DE ANXOZO POLO SIMPLE FEITO DE IMPORTUNAR O SEU DESCANSO. LENTAMENTE, PERTOUSE INTENTANDO ATOPAR A POSTURA PERFECTA E ACADINHO, QUEDOU DURMIDO.

Roi Golpe Casal 4°B

TRAS UNHA NOITE TORMENTOSA DE INVERNO, NAQUELE CERENHO FESTEJO ALMELA APARECERON UNHAS PEGADAS SOBRE O CELO.

O DIA ANTERIOR NO NOVO PATOIA
ERA PERTINENTE DE QUE NO DIAOS
SEUS O MINA VECINA ERAN DE CAN, O QUE CAO
ES APARECERA, MINOA QUE A RODA

ALGO DISTINTA, MAIS MIUDAS
QUE O ANIMAL Ñ FOI ATOPADO E
SEU SISTEMA, NO CAMPO
DE ESSAS, NO ANIMAL
QUE SEU

DA SUA CASA. DURMIERA MEDO A TORNENTA. E ESTABA MOLADDOS / PREGUNTA DE LA VECINA NON LUEGUE

ESTABA ALEGADA DE TANTO IMPORATMIA AO CASO IRVAN. E TAPOU AS PEGADAS CON OUTRA CAPA DE CEMENTO, PERO SEGUINTE O SEGURO QUE VAIU DEIXAR DE CERVELO DE NOVO E MAIS IMPORATMIA AO CASO IRVAN. A UNICA LEMGRANZA QUE QUEDOU SUA FORON A DIA DE SABADO.

O CAMIÑO

Tarde de verán
na que os meus amigos
e mais eu decidimos
pasala no río dun lugar
achegado. Levábamos un quilo-
metro cando Helena, fillo -
nos dunha ruta que
nos levaría ca-
minio, polo que saímos da
estrada para meternos montaña abaixo. Ao
chegar a unha ponte que cruzaba un río no expli-
cado que era un antigo paso moi transitado que
foi cerrado pola morte dunha muller que casea ponte
abaixo e non apareceu. A ruta deixou de usarse porque
hobría persoas que aseguraban escutar berros de
auxilio dunha muller. Percorremos un arrefiño, pero
seguramente adiante ignorando a historia e chega-
mos sen problema. Todos quedaron a dormir no
lugar pero eu e mais Anxo tirámos que volver á
casa. Partimos e pasamos fronte aquela ca-
minio, avanzámos con paso ligeiro. Cando
xa levábamos un bo accaco, mirámo-
nos compartindo a mesma mira-
da de pánico. Había unha mu-
ller, unha mochila ás costas, ca-
minando lentamente. Botamos a
correr e como parecía que estaba-
mos saíndo daquel camiño, caín e
perdim o coñecemento. Esperéi e
Anxo non estaba. Só quería saír de
ali; levanteime e camiñei, cheguei
á casa, alterado, preguntando
por Anxo, seus pais vinéreron fa-
zer o mesmo. Buscárono durante
meses e anos pero non houbo
roastro. Fechouse a ruta con
pedras, e agora ninguén se
atreve a cruzala, porque
dix que se escutaban berros
de auxilio dunha muller
e dun neno.

Todo o mundo minte. Ata a persoa mais importante da tua vida podete mentir. Esta é unha realidade que destrozame. Enseguida +

O. expa. Unha pequena parte de min tiña esperanzas de encontralo pero xa era tarde e, ainda que o encontrase, de que serviría? Aproveitouse de que son unha estúpida encanadizá que o de todo por aqueles aos que quere.

O diñeiro que me pediu supostamente para o seu negocio o utilizou para fugirse coa sua amante, iso era o que dicía a nota.

Sintome estúpida por ficasme dun home que me acobaba de deixar e cuarda mais estúpida por querer encontrar a explicacións, isto non as ten.

O dinheiro que me pediu supostamente para o seu negócio o utilizou para fugir-se com sua amante, isto era o que dizia a nota.

Sinto-me estúpida por ficarme dum homem que me acabava de deixar e ainda mais estúpida por querer encontrá-lo e pedir explicações, isto non as ten.

O Trasno

Había unha vez un trasno que habitaba na cidade. Este trasno sentíase triste, xa que ao haber moi-
tos trasnos nesa cidade, non podía facer as súas trasnadas. Unha mañá tomou a decisión de mudarse ao bosque. Os outros trasnos non estaban de acordo coa súa decisión e deixá-rono marchar. Ao chegar ao bosque atopou un cogornelo, onde podería facer a súa casa, para-
sadas unhas horas

o trasno xa se ins-
talara na súa nova
vivienda, e desde ali
empezou a pensar
as novas trasnadas
que faría aos anima-
is do bosque.

Esa unha
vez
en
o
mar

As aves empezaban a caer coto ao mar.

poque non podían respirar co vapor

a tan
temperatura.

Non había nada de obxecto o mar estaba sen movemento como se non hubera nada de vento, facía algo de fresco pero parecía unha noite de velán e estabamos no inverno. Debajo do mar había vida como sempre, os peixes nadaban e comían contentos, as aves batuban ao son da música que facían os congos e os moluscos que estaban nas rochas. logo dunha media hora empezabase a notar que na auga saíu como unha especie de vapor.

3.
os peixes subían
o vapor se
congelaban

4.
as
aves
nun
tinan
a mesma forza,
non se podían voar

5.
Empedrada
a la ría.
Cada ave
que se levantaba
se le pegaba
a la ría.

Carla Noria Barza 49-B

dia da minha morte e viver o
comida como se comesse de dia
já que só comecei a comer de dia
de abril de 1828 dia 26

INÍCIO

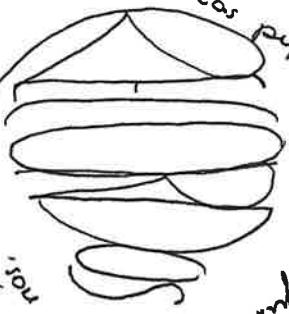
Comeram como um

dia normal, saí com meu paisinho as reis da marinha
para voltar à noite. A diferença era que esse dia
não ia voltar. Preparamos as redes e balaínhas,
ao mar, e ao estale, armazalas tormentas,
mas seguimos ao mar, mesmo
o certo. Chegamos ao ponto onde
já somos batidos os mares aparelhar, mas de súbito, todo
tormenta mais grande que nunca na minha vida. Chovia, trovava e havia ondas
que superavam por metade a altura da maré embarrancos. Uma onda golpeou
o mero Amigo Jantes, caín dele e galopei a calça curta roda sem
que superassem por metade a altura da maré embarrancos. Una onda golpeou

Aquela
noite de
inverno
frio e
estreme-

cedor píxome mete-me mais
pronto que de costumbre na
cama. Axiña apaguei a luz
e decidin
dormir.
Nese mo-
mento o
senhor do
sono actuou
en mim, empacei a so-
ñar, estaba nun lugaron
de non se via nada, empecei
a camiñar polo medio das nebras.
nuns segundos foi desaparecendo.
Entón, eu, empecei a ver aquello, era
un cemiterio, un lugar tenébrosa, or
de só ali habitaban os mortos, só
eu era a única persoa viva. Empe-
cei a mirar como era o sitio, había lápidas
tumbas, e unha delas contína unha historia
terrorífica, contaba que neste lugar habi-
taban os espíritus dos mortos que foran
asesinados, saían dos seus nichos e reunían-
se para facer unha especie de ritual,
formando un círculo arredor da única tumba
desfeita e arruinada. Ao acabar o ritual, íase in-
do pola súa conta, e a primeira persoa viva
que encontraren matanla de maneira espeluz-
nante, e que fan con cada vítima é loitar con-
tra elas ata que non podan máis, entón volo-
veitaxi para tierlas e desgarralas e deixárlas
ata que se desangren ata a morte. Logo as des-
fan e as tiran ao mar. Ao acabar de ler o re-
lato quedéme desolado do horror daquel con-
to. De pronto, veo unha sombra e uns ruidos que
cada vez se escuchan mais cerca de mim, es-
taba unha sensación de ameaçado. Mirei para
atrás e viu un espírito famélico, empecei a lo-
rir pero non tiveu nada que facer contra él.

Vulga maná
fria de inverno, xose
levantase da cama para ir ao
colexio. Despois de oír vulga repi-
meada da súa vixi por chegar
tarde outra vez, sae corriendo pola porta
da casa. De camiño ao colexio vaise
fixando no que ten ao seu redor, ollo
un paxaro e pensa, "se poidese moar unha vixi chegaría
tarde". Tan fortes foron eses gaos que supoñou a
lle levantaban os peis do chan.
súpero encontrouse encima da ci-
dade. A xeante saído deu o chan.
caudo se atópa sobre o colexio, ou
un pitido. Era o espertador.

A hand-drawn diagram of a human eye, viewed from the side. The eye is represented by a large circle with concentric lines indicating the iris and pupil. Several lines extend from the eye to point to different parts of the text surrounding it. The text is written in a cursive script and discusses various aspects of the eye, including its structure, function, and health.

dia soleado con
poco viento

As
g
d
i
v
i
t
o
t
a
s

50

→ logique

Lona e grazas

nosas queridas tartarugas... Pe

un drama negación uns maneras de vivir

compre-
hendía
que ma-
trat-
a min-
istras
de la
vive
cunhas

... que no mar calmado, pero conhas poucos ondas, Zoi-aba unha tartaruga por sobreviver por culpa dun plástico...
Mentres que ocorrise esta desgraza uns encontros mal e moitos amigos matusos se morrer por culpa da contaminação

O piano

Ela tan só tira cinco anos, mais
o piano, a ela aprender. Senta-se a
pela instrumento; analisar,
as teclas brancas e negras, unhas maiores
e outras mais pequenas, mo^lho
unhas mais numerosas e outras
menos... Notas naturais sostenidas e
pela sua mente. As caixas
só passava unha caixa, algo que
fazia, ficas suí a da charrueille
a atenção, algo que realmente
que era o piano. só n^o se
passava isto, só estava isto, só era o piano.
as suas antepassadas tocávam, e tocavam

Xacobe abriu os
ollos lentamente, re-
moveuse entre as sábanas non
pasou moito tempo ata que, de
súpito, deuse conta do día que era.
O neno non tardou moito en desfacerse
do edredón, ergueuse máis rápido que nun-
ca e quedouse parado ao lado da cama,
este mirou as mans esperando algún tipo
de reacción, ao non ser así, mirou as súas per-
nas, sen éxito. Un pouco frustrado correu ata
o baño, prendeu a luz e inclinouse sobre o la-
vabo para poder chegarlle ó espello e mirou a-
tentamente o seu reflexo, ao verse completa-
mente normal, cos seus rizos, os seus ollos verdes e
a súa cara redondiña, pensou o peor, nada cam-
biara, e iso era xusto o que el temía que
pasase. —Xacobe! O almorzo está feito —
berrou a súa nai dende a cocina. Apar-
gou a luz do baño e caminou ó
encontro da súa nai decepcionado.

— Felicidades fillo! Xa apa-
receu o teu poder? — Non,
estou farto de ser
o último en todo,
todos os meus
compañeiros te-
ñen o seu poder dende hai moito,
Xandré ata é capaz de facerse
invisible! — a preocupación do cativo
medraba moi notoriamente. — Ti xa
tes un superpoder, o de preocuparte po-
los demás, o de axudar, de ser humilde
e de ter a bondade que tes. Que o teu po-
der non se manifieste fisicamente non quere
dixir que non o tenas — Xacobe soamente sorriu.

+

→ Precisábamos dun
lugar onde quedarmos
a dormir aquela noite

Atopei aquel pazo nunha
páxina de hoteís e alber-
ques. Cando chegamos,
o lugar estaba cuberto de
neblina, case nin se
vía o camiño de entrada.
Ao entrar no enorme
salón, vímos aquel piano.
Era antigo, mais atopábase
en desordem. Atrás do piano
estaba unha cama grande
e desordenada. Unha cama
que non se usaba. Non
se usaba porque non se
usaba. Non se usaba porque
non se usaba. Non se usaba
porque non se usaba. Non
se usaba porque non se usaba.

→ Tocar. A melodia envol-
víame. Non podía despe-
gar os dedos das teclas.
Non sequera miraba ao
piano. Sentín como un
pito tiraba de miña lá-
leitondo e elevándome
poco a pouco. Ningún
pedía axuda. O meu
corpo seguía tocando, pero
xa non era eu quen o
tocaba. Quen fora que
pedía axuda conseguira
o seu obxectivo. Fóra liber-
ado do mundo dos mortos, e
agora son eu a que toca pedindo axuda.

Maria Beceiro Alvarinó, 4º ESO -B

Clara Violeta Conchillo Gómez, 4² 2000 A

Top Aquests Què Xa No

142

Passado un tempo, recunha unha chamaréa que me fixo moita illusión, era mina irmá. Diro-me que tiña a cara a farta de coqueteo, xa que levaba moi tempo sen fallo con elles. A conversa reguía daque que nun intre, entrou o meu home no cuarto, tirouno ao chan e zume un sopapo. Nese mesmo momento, colleueme os pechos e dicome que ía facer naíz. Eu, chea de medo, fuien caso, pero ao maior do grente, nun a miña requena, cuvra cuva, que me deixeixó por dentro.

... e volve a minha filha vendo os zelosos e, ao chegar elá,
os seus berros e el comeceno, colleuna do braço e tirouno ao chão que
lixio que ele desse cora cabaza na mesa de sola e estou. Ele quedou incon-
sciencia. Colleu nos braços e morto de medo moutina no coche para levar a
unha vez adiante, a min leuouna a unha sala, e a elá, xa non a min
máis convite. Cando me anunciaron o norte da morte da nra alma
xemelga, pasaronme polo cuberto, todos malos tristes que me fixeron
pasar Xan. Entón, sen remedio, eixelle ao mediu que
queríalle por unha zemenda do meu morizo va
non de pouca praza para dito o que lle fixeron a Xane.

Dalle sue metelle un sorriso fiorisce e non sente dolore. Il suo sorriso è sano, a fior di pelle, a fior di carne, a fior di sangue. Non è un sorriso di felicità, è un sorriso di pura voglia di vivere. È un sorriso che nasce dalla vita, dalla vita vera, dalla vita reale. È un sorriso che nasce dalla vita, dalla vita vera, dalla vita reale. È un sorriso che nasce dalla vita, dalla vita vera, dalla vita reale.

Però el va imparar que en l'espello, nin s'ha de mirar al seu reflexo.

Todas as tardes
vou passar o dia
com o meu novo
amigo.

